

Izvirzītas vēlēšanu komisijas, noteikti apgabali, kampaņa, kas aizrauj visus, iestājies pats svarīgākais posms — deputātu kandidātu izvirzīšana. Vairākās vietās notikuši arī pirmie izlūgājieni — izdarītas iedzīvotāju aptaujas. Kā jau varēja iepriekš paredzēt, tauta savu piekrišanu apliecina atzītiem līderiem, pārbūves un pārkārtošanās entuziastiem, darbiņiem un lietišķiem cilvēkiem. Izgaismojušies gluži ne-

Kas būs mūsu deputāti?

gaidīti pavērsieni, atklātība nākušas jaunas simpātijas pret cilvēkiem. Un katrā ziņā — piekrišanu vairs negūst tie, kuri agrākajos gados tikuši ievēlēti kā «goda deputāti», kas nebija spējīgi un arī gribētāji kalpot tautai. Un vai nereti nav bijis tā, ka jaunievēlētais deputāts mēģinājis ko darīt savu vēlēšanu laikā, bet, ik uz soļa atduro-

ties pret citu vienaldzību, pret vispārējās iegāšanās sienu, drīz «aplauzis spārnus» un nomierinājies? Deputātam jābūt ne tikai strādātgrībošam, bet arī varošam. No šīm vēlēšanām mēs gaidām tādas vietējās padomes, tādu Augstāko Padomi, kuras varētu atgriezt visu varu padomēm, atdzīvināt tās, padarīt iespaidīgas, ar vārda un

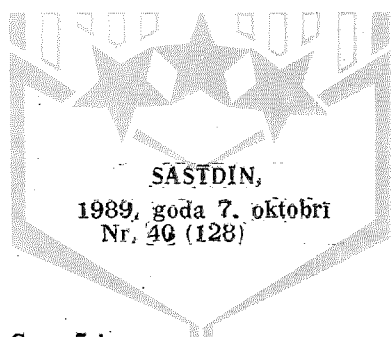
rīcības spēku apveltītas. Un tas atkarīgs ne tikai no deputātu strādātgrības un strādātgrības, bet arī no mūsu attieksmes vispār pret padomēm, lai tā savā teritorijā patiešām būtu īsts saimnieks, ar kuri rekinās citi kaimiņi, augstākstāvošie orgāni, iestādes, organizācijas un uzņēmumi. Atbilstoši jauno prasību garam jāpārkar-

tas arī pašām vietējām Tautas deputātu padomēm, atsakoties no tā, kas laika gaitā izrādījies par traucējošu faktoru. Mēs daudz gaidām no Likuma par Latvijas pagastu pašpārvaldi, kura projektam drīz jānonāk visas tautas apspriešanā un kuram jāienes būtiskas izmaiņas padomju varas realizēšanā tās pamatposmā — uz vietām laukos. Plašu piekrišanu guvis juristu biedrības priekšlikums par Latvijas republikas preziden-

tā vēlēšanām tiešā un aizklātā visas republikas iedzīvotāju nobalsošanā. To mūsu republikas Augstākās Padomes sastāvu, ko ievēlēsim no jauna, gaida ļoti sašņināts grūts darbs, īsts pārbaudījums — ievadīt Latvijas dzīvi ekonomiskās neatkarības ceļā, uzsākt pāreju uz pilnu saimniecisko aprēķinu, pašfinansēšanos. Jauni apvāršņi gaida kultūras dzīvē, visās tautsaimniecības nozarēs, līdz ar to arī politiskajos aspektos.

VINOTI LATVIJAI!

JAUNAIS CEĻS

Agrofirma „Sorkonais Oktobris“ laikrosts

Cena 5 kap.

Sveicinoti Ludzā, Rēzeknē, Kroslovā!

Sudin laikrosts «Jaunais Ceļš» pirmū reizi izradis pi Jyusim, dorģi ludzāniši, rēzekniši, krosloviši. Mēs, jo izdevēji un redakcijas darbiniki, sirsnīgi vālatūs, lai avize Jyusim īpatyktūs, lai Jyus grybatu na tikai jū pala-

ATTELĀ: Pienīņu normale agrofirma kolhoza pie bijušajām mehāniskajām darbnīcām dim kalēja lakta. Sobrid kalejs R. Jermolovičs strādā pie tikko nopirktajiem ratiem, nādara to, ko nav atskārtuši izgataivotāji: ar dzelzi apkaļ malās, lai kalpotu ilgāk, papildina konstrukciju, lai varētu labāk griezties riteņi. Viņš reizē ir arī metinātājs, veic citus dzelzs apstrādes darbus.

seit, bet arī jāi uzticēt sovas dūmas, stosteit par sovu nūvodu, jo cylvākim, tagodni un pagotni, lai ar avīzes storpnceibu mēs varātu sasazynot nu nūvodu uz nūvodu.

Agrofirma kolhozs ir bāzes saimnceiba Latgolai, speciālistu pīnokums sovu pīredzi un zynotnes atklojumus propagandēt vysos cytos saimnceibos, taitod arī firma laikrokstam te ir sovi uzdavumi. Myusu ryupneicas porstrodoj lauksaimnceibas produktus, kas izaudzāti Kroslovas, Rēzeknes, Ludzas un cytu apkaimes rajonu saimnceibu laukūs.

Myusus vysus vīnoņ kūpeigi vēsturiski likteņi, kūpeigais kultūras montojums. kūpeigi nokūtnes

centīni. Naurānītis Nikodems Rancāns daudz devis Rēzeknei, strodoyis Preiļūs, kur veļ šuboltđin jū atceris, pazeistams arī Kroslovā, Jēkabpīli un citur, saktagalītis Francis Trasuns ceinējos par vysas Latgolas loklojeibu... Lai nūsaucam jebkuru cytu vordu, tys sovā laikā bys skanējis nu Šuškovas leidz Pīdrujai, nu Pededzis leidz Aknistei.

Tolūs ceļūs izgojuši arī myusu tagodnis rakstņiku, dzejņiku, mokslīniku, sabīdriskūs darbiniku vordi. Latgolas bolti lelceļi, kas jau apmozgoti rudens leitūs un nūkaiseiti ar bārza lopu dalderim, sokuši atkol uz vysom pusem nest latgaliskū vordu. Ar tū pi sovīm laseitojim it rajonu laikroksti, tū dora žurnāls

«Katoju Dzeive», kas ceļu sok Vilānūs, biletens «Moras Zeme», kurš pīdzimis Rēzeknē. Nu 1987. gada 1. maija iznok myusu laikroksts, vīneigais Latvijā nedējas izdavums latvišu un krīvu volūdās, ar agrofirma adresi. Redakcijā na raizi vīn ir sanīmti priekšlikumi un īrusynojuimt, lai šū izdavumu cylvāki varātu laseit arī cytur — izpyldom jūs lyugumus. Mēs raksteisim par vysu, kas varātu interesēt lelos saimnceibas un jaunsaimņikus, sabīdriskos organizācijis, vīnkoršūs lauku laudis un inteliģenci, zemņikus un pīlsātņikus. Mēs asom lapni, ka Preiļu nūvodā atsarūn Aglyuna, — sovā laikrokstā dūdam vītu arī jos problemom.

Kolhoza pilnvaroto sapulce

27. septembrī agrofirma kultūras namā notika kolhoza «Sarkana Oktobris» pilnvaroto sapulce. Darba kārtībā — divi jautājumi: 1) astoņu mēnešu darba rezultāti un 2) zemes piešķiršana jaunajam zemniekam Henrikam Vibornajam. Par pirmo jautājumu ziņoja ģenerāldirektora vietnieks finansu jautājumos Anatolijs Sabanskis. Lūk, daži no viņa nosauktajiem skaitļiem:

Graudu ražošanas plāna izpilde		
Plāns	Izpilde	Salīdz. ar 1988. g.
Graudu kopieguve	7000 t	8206 t 131%
Raža (c/ha)	35.0	42.6 +9 c/ha
Lopbarības sagādes plāna izpilde		
Siens	1800 t	2579 t 139%
Skābsiens	8000 t	8242 t 96%
Skābbarība	6900 t	10180 t 121%
Sīe skaitļi ar zināmu drošības sajūtu liek skatīties uz nākamā gada izredzēm lopkopības attīstībā, teica runātājs. Sogad, pie-		

mēram, uz piēna un gaļas ražošanu negatīvu ietekmi atstājis tieši pagājušais ne tik ražīgais gads augkopībā, kā arī koncentrētās lopbarības nepietiekamība un līdz galam nepārdomāts darbs ganāmpulka atražošanā.

Par savu ražošanas iecirkņu darbu pārskatu sniedza Voldemārs Adamovičs un Fjodors Gromovs. Otrā iecirkņa priekšnieks ar zināmu gandarījumu atzīmēja, ka viņa vadītais kolektīvs jau vairs daudz neatpaliek no pirmā. Abu vadītāju uzstāšanās liecināja, ka tie ir vīri ar saimnieka pleēju, kas cenšas mācīties gan no savām, gan citu kļūdām.

Rezumējot veikumu, kolhoza valdes priekšsēdētājs Romualds Kavinskis atzīmēja, ka kolhoza saimnieciskajā darbībā nodrošināta stingra stabilitāte, kas kolektīvam ļauj droši raudzīties nākotnē, dod brīvus līdzekļus tālākai ražošanas paplašināšanai un papildu finansiālo avotu iegūšanai.

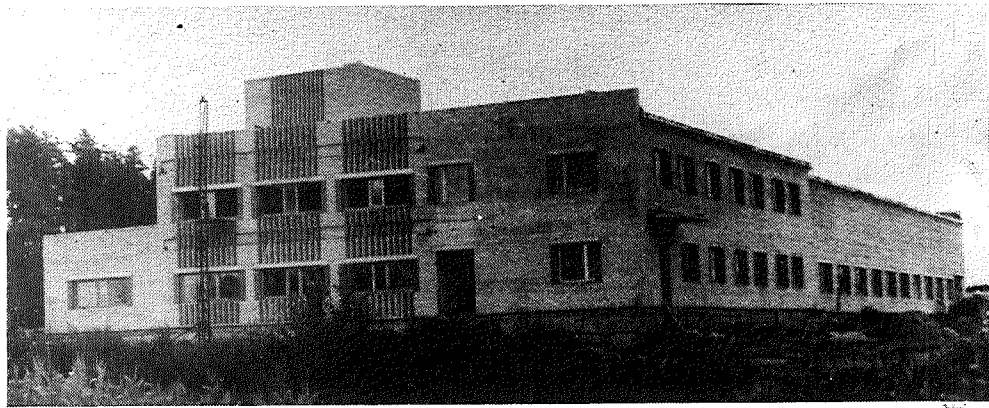
Otrā darba kārtības punkta galīgā izlemšana — par zemes piešķiršanu Henrikam Vibornā zemnieka saimniecībai — pēc visai karstām debatēm tika nodota izlemšanai Pienīņu sektora lauku kopsapulcei, kas labāk

oriēntējas konfliktsituācijā un tāpēc patīs to objektīvāk atrisināt.

Pēc sapulcē dzirdēta un redzēta ikvienam droši vien bija jādomā arī par savstarpējo attiecību kultūru, par senas, labas tautas tradīcijas sargāšanu. Tā ir ciena pret sirmām galvām, krietnu darba mūžu godāšana. Cilvēks, kas piemirst šo nerakstīto likumu, nevar uzskatīt sevi par kultūralu, lai cik augstas skolas būtu beidzis.

Atzišos, ka man pilnvaroto sapulcē neviļus ienāca prātā plakātu sērija «Darba Varoņu paraugam sekot». Viens no tiem veltīts arī Romualdam Kavinskim. Viņa isajā raksturojumā tur starp citiem ir šāds teikums: «Skaidra, nosvērtā prāta un dziļas loģikas cilvēks, labs psihologs.» Domāju, ka tieši šīs īpašības ļāva jaunajam pedagogam pirms vairāk nekā 30 gadiem pareizi iesākt saimniekošanu vienā no rajona vājākajiem kolhoziem un pakāpeniski pārvērst to par PSR Savienībā pazīstamu, spēcīgu agrāri rūpniecisku lielsaimniecību. Arī jaunie zemnieki no viņa varētu daudz ko mācīties. Saimniekot jau nenozīmē tikai apstrādāt zemi.

M. GEKISA

Topošais konditorejas izstrādājumu cehs.

Šodien — PSRS Konstitūcijas diena

Valsts pamatdokuments — Konstitūcija — ir tas spogulis, kurā atainojas visas pārvērtības, demokrātiskie pārkārtojumi. Attīstīties valstij, attīstās arī konstitūcija. Mēs — es, tu, viņi — esam liecinieki jaunām pārmaiņām savas

zemes dzīvē, esam to līdzautorī un īstenotāji, pašī ierosinām tādas izmaiņas valsts likumos, kas paver iespējas straujākai pārbūves virzībai. Pamatlikums nav un nevar būt sastinguši dogma, tam jāiet un jādzīvo kopsolī ar tautu.

Savas daudznāciju federācijas Konstitūcijas svētkos mēs domājam par pārbūves procesu neatgriezeniskumu, par cilvēka tiesību respektēšanu, par saviem pienākumiem pret valsti.

PRASIGUMS PRET SEVI

RICIBAS PROGRAMMA NOSPRAUSTA

NO SKAUNES LIDZ AMULAI 2. lappuse

EZERS ATDOD BAGATIBAS

KAROGAM PLIVOT! 3. lappuse

SILAJĀNU MOZAIKA

VAI JEZUS KRISTUS BIJA REĀLA PERSONA?

LIETISKO DARIJUMU KLUBS 4. lappuse

Prasīgums pret sevi

Linu fabrikas partijas organizācijā ir septiņi komunisti — viena pensionāre, pārējie inženiertehnieki darbinieki. Viņi vadījuši arī svarīgākās sabiedriskās organizācijas kolektīvā: Nikons Trofimovs — tautas kontroles grupu, Anna Romanova vēl nesen bija arodbiedrības ceļa komitejas priekšsēdētāja, Valentīna Terentjeva ir sieviešu padomes priekšgalā. Komunisti ir arī fabrikas direktors Jāzeps Vasilevskis. Tātad droši var teikt, ka partijas biedri te patiešām ir vadošais spēks kolektīvā.

Tomēr partijas organizācijas sekretāres Kiras Krišukas pārskata ziņojumā izskanēja daudz kritikas un paškritikas. Ne tāpēc, ka būtu slikti strādājis. Tieši otrādi — piemēram, astoņu mēnešu plānu linu

fabrikas laudis izpildījuši par 107,5 %. Sekretāre koncentrēja uzmanību uz trūkumiem tāpēc, ka izvirza komunistiem augstas prasības. Pārūves liktenis taču pirmām kārtām ir partijas rokās, tāpēc jāstrādā intensīvāk, drošāk, aktīvāk. Hroniski kļibo dažas ideoloģiskā darba formas, atklātuma laika iespējas nepilnīgi izmanto tautas kontroles grupa. Kaut arī darba disciplīnas pārkāpumu skaits pārskata periodā samazinājies, tas tomēr vēl ir nepiedodami liels, kā launa sērga liek sevi manīt župas. Jaunajā 60 dzīvokļu mājā, kur linu fabrikas strādniekiem piešķirti 32 dzīvokļi, darba disciplīnas grāvjiem tie tika atteikti. Sak veidoties nelāga prakse, ka atslēdznieki nepietiekami godprātīgi veic iekārtu remontu,

tāpēc sezona 1. augustā sākas ar dažādiem kavējiem. Fabrikas kolektīvs ir atjaunojies, tajā radušās potences komunistu rindu augšanai, taču pagaidām ar labākajiem strādniekiem vēl nav runāts par stāšanās partijas rindās.

To visu Kira Krišuka piemēinēja savā pārskata ziņojumā. Tas ir pareizs solis. Lai kolektīva dzīve neapdzistu augšupejas tendence, ir godprātīgi jānosaka trūkumi, jāpārdomā to likvidēšanas ceļi un pēc tam konsekventi pa tiem jāiet. Pašapmierinātība ir sliktis palīgs.

Debatēs piedalījās komunisti — fabrikas direktors Jāzeps Vasilevskis, ražošanas priekšniece, līdzšinējā partijas organizācijas sekretāre vietniece Anna Fjodorova, mērcēšanas ceļā meistare Anna Romano-

va jaunākais meistars Nikons Trofimovs, pensionāre Zinaida Tarasova. «Mūsu darbā jāvalda princīps: rubli vajag nopelnīt, nevis tikai saņemt.» teica Jāzeps Vasilevskis. «Ja tas kādreiz tiek pārkāpts, rezultāti ir bēdīgi, tāpēc turpmāk būsīm vēl prasīgāki.» Viņš pievērsās arī sēkarsmes kultūrai, kuras ceļānā vēl daudz darāmā. Zinaida Tarasova aicināja biežāk atcerēties pensijā aizgājušos fabrikas veterānus.

Komunistu vadošo lomu kolektīvā pozitīvi novērtēja agrofirma pirmorganizācijas sekretāre Zoja Agafonova un LKP Preiļu rajona komitejas instruktore Valentīna Liniņa. Viņas uzstāšanās galvenokārt bija vēlta nesen notikušajā Centrālkomitejas plēnumā pieņemtās Latvijas Komunistiskās partijas 11. kongresa programmas izklāstam, kā arī pēdējā PSKP CK Plēnuma materiāliem. «Daudz

gaidām no priekša stavoša partijas XXVIII kongresa. Visi rajona komunistu priekšlikumi PSKP Statūtiem un Programmai izanalizēti, apkopoti un nosūtīti Latvijas KP Centrālajai Komitejai,» atzīmēja instruktore. Viņa isi raksturoja arī situāciju republikas un rajona partijas organizācijā.

Sapulcē pieņemtais lēmums bija orientēts uz vārskata ziņojumā nosaukto trūkumu novēršanu un darba tālāku uzlabošanu. Pārskata sapulces kopējo domu labi raksturo pēdējie vārdi no Kiras Krišukas pārskata: «Mums jāapliecina savas tiesības būt sabiedrības revolucionārās jaunotnes avangardā. Tas ir katra komunistu tiešs pienākums.»

Sapulcē par jauno partijas organizācijas sekretāri ievēlēja Annu Fjodorovu, bet Kirai Krišukai uzticēti sekretāra vietnieces pienākumi.

Rīcības programma nosprausta

Uz savu pārskata sapulcē 25. septembrī sapulcējis kolhoza komunisti. Arī viņi vienlaikus iztirzāja Latvijas Komunistiskās partijas rīcības programmu. Partijas organizācijā ir komunisti, kas pats piedalīties tās pieņemšanā, — LKP CK loceklis, agrofirma ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. Piedaloties debatēs, viņš sapulces dalībniekiem pastāstīja par plēnuma konstruktīvo, demokrātisko raksturu, par rūpīgo vairākdienu darbu, kādu bija veikusi programmas sagatavošanas komisija plēnuma pirmajā daļā izteikto priekšlikumu apkopošanā un formulēšanā. Ne jau velti itin bieži pēc kāda programmas projekta punkta apspriešanas plēnuma dalībnieki atgriezās pie sakotējā, komisijas dotā varianta kā visoptimālākā.

LKP rīcības programmas pamatnostādnes izklāstīja agrofirma partijas komitejas sekretāre Zoja Agafonova. Viņa teica: «Šis dokuments deva visu to problēmu politiskus risinājumus, kuras satrauc republikas iedzīvotājus un komunistus un no kurām atkarīga ikviena cilvēka labklājība un dzīves līmenis». Tālāk sekretāre piešķārās atsevišķām rīcības programmas nodaļām, īpaši pievērsdamās reģionālā saimnieciskā aprēķina un starpnacionālo attiecību problēmām. Nobeigumā viņa uzsvera: «Rīcības programma nosprausta, un tikai no katras pirmorganizācijas organizatoriskā un politiskā darba, no mūsu — katra komunistu — augstas atbildības un disciplīnas būs atkarīga tās sekmīga īstenošana».

Darbā kolhoza komunisti ir avangardā — tā savā pārskata ziņojumā teica kolhoza partijas organizācijas sekretāre Leontīne Svalba. Labāko skaitā viņa nosauca partijas biedrus — mehanizatorus Vasiliju Timošenko, Vasiliju Abajevu, Pēteri un Robertu Skutelus, Aleksandru Tolstojatovu, Soferus Jāni Valteru, Dzintaru Lēpinu, Ivaseju Vorobjovu, Jāni Belousovu, mehanizētās slaušanas meistares Jālinu Bahanovu, Tatjanu Rubļovu, Liliju Grigali, cūkkopi Ivanu Bazulevu, kolektīvu vadītājus Valēriju Unžakovu, Sofiju Viaksi, Leonīdu Sorokinu, Jēnu Korotkovu, Fjodoru Gromovu, Teklu Djubinu, Anatoliju Sabanski, Mariju Butkāni, kuri ir arī aktīvi sabiedriskajā darbā.

Leontīnes Svalbas ziņojums bija izteikti lakonisks un lietišķs. Tā kā partijas organizācija un tās biroja darbs tiek plānots visam gadam un katrā sapulcē tiek pieņemti lēmumi, tad sekretāre arī pārskatīja šī plāna un lēmumu izpildi, akcentējot to, kas vēl palicis līdz galam nenovests. Protams, varbūt kāds iebildīs, ka pārskata ziņojums prasa darba pēdizlīdzināšanu. Taču agrofirma komunisti priekšroku dod kārtīgai strādāšanai. Raksturīgi, ka partijas sapulces te allaž cenšas rīkot tā, lai tās maksimāli netraucētu darbam. Ne jau velti viens no šīs organizācijas priekšlikumiem partijas Statūtu izmaiņām ir rīkot sapulces reizi ceturksnī un nevis reizi mēnesī, kā tas noteikts tagad.

Arī debatēs par abiem apskatāmajiem darba kārtības jautājumiem runātāji nebija daudz — Romualds Kavinskis un ģenerāldirektora vietnieks finansu jautājumos Anatolijs Sabanskis. Pakavējies pie LKP rīcības programmas pieņemšanas gaitas plēnumā, biedrs Kavinskis secināja: «Bet tas, cik šī programma pilnvertīga, būs redzams no izpildes. Tātad arī no tā, kā strādāsim mēs, mūsu kolhozs». Nedrīkst samazināt sabiedriskās ražošanas tempus, saimnieciskā aprēķina princips jāizmanto saimnieka izjūtas audzināšanā katrā darba darītājā.

Biedrs Sabanskis paškritiski atzina, ka jāuzlabo ekonomiskās mācības, jānoved līdz galam saimnieciskā aprēķina ieviešana visās agrofirma struktūrvienībās.

Partijas sapulces lēmumā par galvenajiem darba virzieniem atzīti arī pašpārvaldes formu pilnveidošana un attīstīšana kolektīvā, darbs ar jaunatni un internacionāla audzināšana.

Partijas sapulces lēmumā par galvenajiem darba virzieniem atzīti arī pašpārvaldes formu pilnveidošana un attīstīšana kolektīvā, darbs ar jaunatni un internacionāla audzināšana.

No Škaunes līdz Amulai

KOPĀ ar citam tautam par fašisma sagrāvi cīnījās arī latvieši. Apritējuši 45 gadi, kopš Latvijas atbrīvošanas, kopš Rīga atkal brīvi dīmdēt var. Grūtos kara ceļus varonīgi nosloja 130 latviešu strēlnieku korpusa kaujinieki. Daudzi uz mūžiem palikuši pie Starajas Rusas, Borovskas un Narofominskas, daudzu mirstīgās atliekas guldītas dzimtas Latvijas zemes klēpī.

1944. gada 18. jūlijā latviešu gvardi spēra pirmos solus uz savas tēvu zemes pie Škaunes, kas toreiz bija Ludzas apriņķī. Sākas Latvijas atbrīvošana

no okupantiem. No Škaunes līdz Amulas upei, kas atrodas Kurzemē, bija latviešu gvardu ceļš. Pārāk daudz bija to, kurus mājās pārņākam nesagaidīja mātes, sievas, ligavas un māsas. Viņi nu atdusas brāļu kapos, viņu vārdi iecirsti granīta un marmora plāksnēs.

Tie, kuriem lemts bija izdzīvot, kas pārņāca ar uzvaru, nav aizmirsuši savus pulka biedrus. Atceras viņus arī novadnieki, par viņiem grib zināt jaunatne, par kauju ceļiem dodas jaunie novadpētnieki un izlūki. Pie obeliskiem noliek ziedus. Gadās arī tā,

ka zem klusejošajiem bērniem, zem skumji šalcošām eglēm ieskanas dziesmas, ko rimušie karavīri dziedāja pārgājienos. Dziesmas, kuras skan skumjas par neatgriežamo, kurās ir uzticības vārdi un apliecinājums aizstāvēt augstākos ideālus. Viņi mira ne par Stalīnu, bet par savas zemes brīvību, par tādu brīvību, kādu to saprotam šodien. Šīs dziesmas daudzajos brāļu kapos skumīgi un svinīgi izskanēja 130 latviešu strēlnieku korpusa veterānu vokālā ansambļa izpildījumā.

Šis ansamblis vēl sameira jauns, lai arī tā dalībniekiem mati pilni sudraba. Oktobrī mākslas darbinieku namā paredzēts jubilejas koncerts — būs aprietejuši pieci gadi, kopš kolektīvs sevi pieteicis. 1984. gadā, gatavojoties Rīgas atbrīvošanas 40. gadskartai, kinorežisors Ivars Seleckis uzņēma filmu «Atgriešanās», kurā, saskaņā ar autora ieceri, bija jāpāstāsta par latviešu gvardu uzvarām bagātā kauju ceļu, par viņu atgriešanos mierīgajā dzīvē. Bija vajadzīgs «mūzikas fons». Par to parūpējās bijušo gvardu grupa, kuri dzīvo Rīgā, viņiem palīdzēja diriģente Garanča. Kopā sacerējis dziesmas, ko tika dziedājuši kara ceļos, īsos atpūtes brīžos.

Filmā izveidota, pirmie to noskaidrojusi gvardi. Tā sakot, paskatījās uz sevi no malas, iepatikās. Dziesmas skanēja emocionāli un

partiecināši. Ko tad darīt tālāk? Tad arī tika nolemts meklēt, tas ir, nepārtāukt dziedāšanu, bet turpināt šo svēto darbu, izveidot pastāvīgu ansambli, repertuāru allaž papildināt ar jaunām melodijām. Tā pirms pieciem gadiem tad arī radās šis savdabīgais vokālais ansamblis. Lielākajai daļai dalībnieku plecos jau septiņu desmitu gadu nasta (ir arī vecāki), bet viņu balsis skan jauneklīgi un raiti. Katrs izpildījums, var teikt, izskan caur sirdi. Par to, ka šis ansamblis ne tikai pastāv, bet arī labi strādā, īpatiecības komandierim Pāvelam Pihelim. Daudzām dziesmām, ko ansamblis tik aizrautīgi dzied, viņš sacerējis tekstus. Mākslinieciskais vadītājs ir Viktors Pizāns, arī viņš ir vairāku dziesmu autors. Liels nolemls kolektīva sekmīgajā darbībā ir diriģentam Jānim Paukštem.

Sirsniņi sakari ansambļa kolektīvam izveidojušies ar Rēzeknes kara un darba veterānu padomi, ar šīs pilsētas pedagoģisko skolu, kurā ir latviešu gvardes strēlnieku korpusa kauju slavas muzejs, ar pilsētas novadpētniecības muzeju, vispārīgizglātošajām skolām gan Rēzeknē, gan Viļānos.

Pērn rēzeknieši kopā ar ansambli apmeklēja Piemaskavu, pabija latviešu gvardu brāļu kapos Narofominskā un Starajā Rusā. Sakarā ar Latvijas atbrīvošanas no vācu fašistiska-

jiem okupantiem 45. gadadienu, tika nolemts organizēt otru tūdu braucienu, bet nu jau pa Latvijas teritoriju. Nu tas sekmīgi noslēdzies. Sagatavošanā un veiksmīgā norisē lielu darbu ieguldīja veterānu padomes priekšsēdētāja vietnieks, bijušais strēlnieku korpusa gvardes A. Indāns, pedagogs J. Rožkalns, bijušais pilsētas kara komisārs apakšpulķvedis O. Babris. Malā stāvētajos nebija palikuši arī pilsētas iestāžu un skolu vadītāji.

Pirms doties tālajā ceļā, visi šie brauciena dalībnieki sapulcējās Rēzeknē, satikās ar pedagoģiskās skolas kolektīvu, pie Lenina pieminekļa nolika ziedus. Un tad caur Ezerniekliem uz Škauni, uz vietu, kur pirms 45 gadiem viņi ieraudzīja dzimto zemi. Pa ceļam gvardi pārcilāja atminās epizodes no šīm tālajām dienām, laiks pagāja ātri.

Norunātajā vietā pie kluba mūs sagaidīja vietējās skolas audzēkņi ar saviem pedagogiem, visi kopā aizgājām pie piemēnas akmeņa, kurš uzstādīts vietā, kur Latviju aizsniedza pirmie karavīri ar savu komandieri, — tas stāv pie pašas iedomājamās robežlīnijas. Te sākās ansambļa dziesmotais ceļš. Pirmās runāja bijušais sapieru rotas komandieris, ansambļa vadītājs Pāvels Pihelis. Viņš pastāstīja, kā tika sagnots par laimīgo dienu kad beidzot varēs atgriez

Piedalīsimies skatē

Līdz gada beigām palikušas divpadsmit nedēļas, tikpat daudz arī līdz skates par pareizu organizāciju mēslējuma uzkrāšanu, glābšanu un racionālu izmantošanu 1989. gadā noslēgumam. Var piedalīties visā republikas rajoni. Rezultātu vērtējumā nem šādus rādītājus: vislielākais organizāciju mēslējuma daudzums, rēķinot uz 1 hektāru aramzemes, tas pats 1990. gada ražai, vislielākais šī mēslējuma iestrādes apjoma pieaugums uz vienu hektāru, salīdzinot ar 1988. gadu, vislielākais uzkrājums, rēķinot uz vienu nosacīto liellopu, un visvairāk uzcelto mēslu krātuvju un laukumu kompostu gatavošana.

Skates rīkotāji brīdina, ka par uzvarētājiem nevarēs kļūt rajoni, kur organizāciju mēslējuma iestrāde šī un nākamā gada ražām samazināta, nav izpildīti krātuvju celtniecības plāni, kā arī pieļauti citi nopietni trūkumi. Tas vēl vairāk palielina to izredzes, kas nopietni domā par ražām. Iestrādātos organizāciju mēslus novērtē pēc standartmitruma un pārreķinot uz nosacītajiem kūtsmēsliem, izmantojot koeficientus, kas zināmi saimniecību speciālistiem, tāpat arī pārreķinu sistēma uz vienu nosacīto liellopu. Dzīvnieku skaitu nem pēc stāvokļa uz 1989. gada 1. janvāri.

Skate ritējusi visu gadu, noslēdzas 1989. gada 31. decembrī, informācija no rajoniem jāiesūta RZRA «Latvijas agrokimija» līdz nākamā gada 10. janvārim. Uzvarētājus noteiks komisija, ko apstiprinājis Lauksaimniecības zinātniski tehniskās biedrības republikniskās valdes prezidijs. Prēmijas — pirmā — 400 rubļu, otrā — 250 un trešā — 150 rubļi.

ties savu Latviju, un tika darīts viss iespējamais, bet reizēm pat arī neiespējamais, lai tuvinātu šo tģoto dienu.

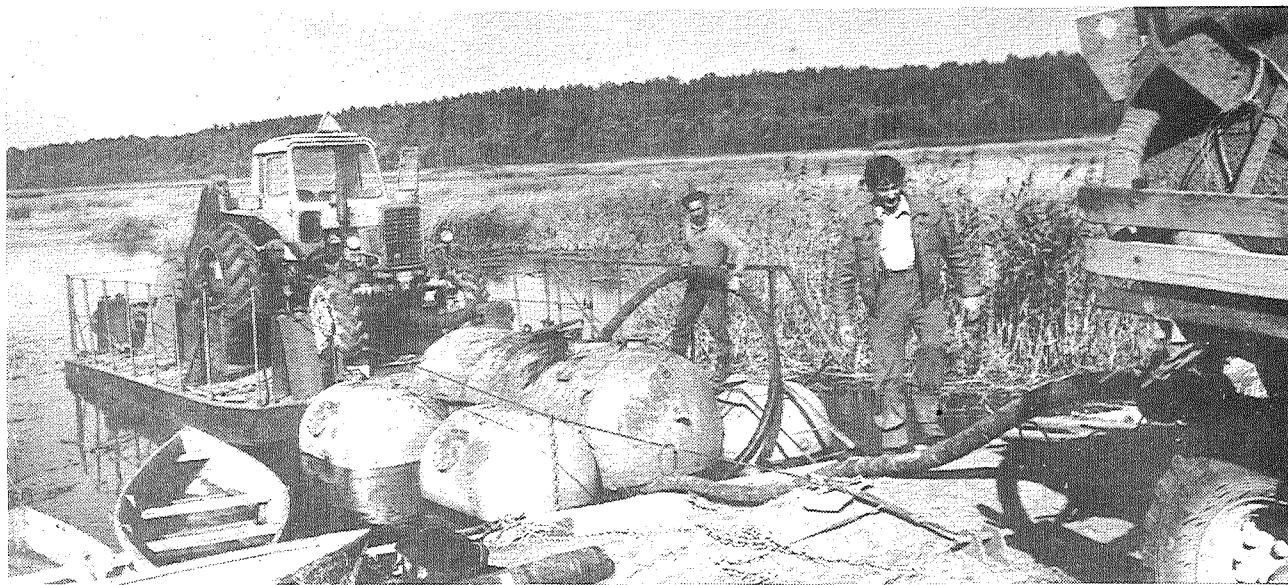
Latviešu gvardes 43. strēlnieku divīzijā cīnījās dzejnieks Arvids Grigulis. Vēlāk, atceroties 1944. gada 18. jūliju, viņš tam veltīja dzejoli «Padomju Latvijā ienākot». Ansambļa mākslinieciskais vadītājs V. Pizāns uzrakstīja mūziku dziesmai ar šī dzejola vārdiem. Tagad tā plaši izskanēja pie piemēnas akmeņa. Gvardus sveica un viņiem pateicās bērni, pasniedza spilgtos rudens ziedus, kopā ar viņiem aizgāja uz brāļu kapiem, kur atdusas par Dzimteni kaujās kritušie partizāni. Vinu piemīnai izskanēja svinīgās un minorakordu melodijas, starp tām «Es dziedu gvardes karogam» ar Arvida Grigula vārdiem, kurai mūziku komponējis Raimonds Pauls. Lēnām krita lielas lietus lāses, kā māšu un sievu asaras, kuras arī tagad vēl skumst par nepārnākušajiem no kara dēļiem un vīriem.

Dagdā ansambļa dalībniekus silti uzņēma profesionāli tehniskās vidusskolas speciālistiem par strēlnieku korpusa izveidošanu, par ansambli stāstīja vadītājs. Sogad palet 48 gadi, kopš gvardi devuši vārestu.

Jaunais Ceļš

1989. gada 7. oktobrī

Ezers atdod bagātības

Preiļu rajona saimniecības lielākoties ir velēnu podzolētās augsnes ar zemu humusa saturu — pusotra līdz 1,8 procenti. Lai iegūtu labākas ražas, daudz jādoma par organisko mēsli iestrādi. Taču to nepietiek, desmitiem gadu no fermām attālākie lauki vispār nav sanēmuši. Piecēģades sākumā kerāmies pie jautājuma par sarpopela iegūvi risināšanas. Mūsu rajonā tā nogulas ir vesela ātība. Rajona teritorijā 79 ezeri, sevišķi bagāti ar sarpopela nogulām Susta, Dovoles. Bleidas un citi, kā arī vairāki no tiem, kuri jau pārpurvojušies. Piemēram, Spaki Suvorova kolhozā, kur sarpopeli sedz neliels kūdras slānis.

Izvēlējamies Susta ezeru. Tur 1985. gadā institūta «Meliorprojekts» speciālisti izdarīja pētījumus. Iegulas tika uzietas visā 74 ha lielajā akvatorijā, slāņa biezums ir no 2,8 līdz 10,9 metriem. Ķīmiskās analīzes (pēc institūta «Rūpniecprojekts» un republikas lauksaimniecības ķīmizācijas projektēšanas

un pētniecības stacijas laboratoriju datiem) ir labas: skābums 6,8 pH, viendabīgs ķīmisko elementu saturs, organisko vielu vidējā slāni — 51,4 procenti. Tāds sarpopelis noderīgs lauku mēslošanai.

Pēc aprēķiniem, sarpopela nogulu krājumi šajā ezerā ir vismaz 5,25 miljoni kubikmetru, tam piekļaujas Raiņa kolhozs un saimniecība «Vārkava», 10 — 15 kilometru attālumā ir Ļeņina un K. Marksa kolhozi, kurus savieno labi ceļi, — arī tie varēs saņemt šo vērtīgo mēslojumu.

Veikti dabas aizsardzības pasākumi, palielināts dziļums, izplauti cietie ūdensaugi. Preiļu 21. PMK 1987. gadā no asfaltētās trases Preiļi — Spoģi izbūvēja piebraucamo ceļu triju kilometru garumā. Novākti krūmi, izrakts apvedkanāls, uzcelts dambis un regulējamas slūžas. Apvedkanāls savāc notekūdeņus no apkaimes laukiem, pesticīdi un minerālmēsli vairs nenonāk ezerā. Darbu izmaksas — 110 tūkstoši rubļu. Rajona agro-

rūpnieciskās apvienības vadošie speciālisti trīs dienu izbraukumā iepazinās ar sarpopela iegūvi Baltkrievijā, kur plaši pielieto zemesūcējus. Taču mūsu apstākļiem piemērotāka šķita cita tehnoloģija — braucām uz ūdenstransporta inženieru institūtu Gorkijā, kur izstrādāta sarpopela iegūve ar gliemežtransportieriem. Pērnruuden institūts mums atsūtīja šīs ierīces rasējumus, mūsu apvienībai tie izmaksāja 5000 rubļus. Aizvadītās ziemas mēnešos «Lauktechnikas» rajona apvienības speciālisti izgatavoja ierīci, darbus tai 15 tūkstošu rubļu apmērā apmaksāja apvienība «Ražība». Šī pati apvienība izbūvēja ceļus sarpopela ieguves vietā, laukumus, nosēdīdus.

Ierīce, ar ko iegūstam sarpopeli (attēlā), sastāv no pontona, uz kura nostiprināts traktors MTZ, ar piedziņu no jaudas nonēmjēvārpstas darbina gliemežtransportieri, priekšpusē ir uzpildes ivertnes. Iebraukšanai ezerā un piebraukšanai pie krasta kal-

pō trose, kas uzkarināta traktora pakalējiem riteņiem. Šis iekārtas izbūve «Ražībai» izmaksāja 22,5 tūkstošus rubļu.

Tālāk, pie krasta, sarpopeli, darbinot traktor MTZ, pārsūknē mucā RZT-8 un aizved uz nosēdlauku.

Ir vēl viens cits aspekts sarpopela iegūvi izmantošanai. Šis pats Susta ezers 1986. gadā tika nodots Mednieku un makšķernieku biedrības rajona nodaļai. Katru gadu savās atskaitēs tā rakstīja, ka ticis ielaists ap 100 tūkstošiem mazulu. Tātad, varēja gaidīt, ka te mudžēs no zivīm. Taču nekas tam līdzīgs nenotika — mazuli aizgāja bojā, iesala ledū, jo ūdens dziļums nepārsniedza 0,5—0,7 metrus. Neskatoties uz visām pūlēm, te varēja nomakšķerēt tikai kādu asari, līdaku, raudu vai plaudī. Pēc tam, kad ezers bus iztīrīts no sarpopela nogulām, tajā varēs sākties navīsam cita dzīvība. Uzlabosies ihtiofaunas kvalitatīvais sastāvs.

Jānis KIVLENIEKS,
Preiļu agrorūpnieciskās apvienības galvenais agronoms

Karogam plīvot!

Notiek politisko koncepciju, kategoriju un pat laikmetu politiskā pārvērtēšana. Blakus pasaules globālajiem jautājumiem, kā ekoloģiskās katastrofas novēršana, nāciju un etnoso saglabāšanās, tiesiskas valsts pilsoņu tiesības un brīvības, akcentējam arī tautu un nāciju simboliku. Simbolika izteic musu Latvijas vietu pasaules telpā. Sarkanbaltsarkanais karogs nemainās kā simbols līdz ar politiskajām izmaiņām valsts teritorijā. Kaut gan līdz patiesai Latvijas suverenitātei ceļš vēl ejams ilgs, grūts, tomēr mūsu vēsturiskie simboli: gerbonis, karogs, lūgsna var kalpot par pilsoņu garaspēka iedvesmotājiem. Tas būtu politisks un cilvēcisks absurds noliegt tautas svētumu — nacionālo karogu. Iedrošinos atgādināt, ka šis karogs pirmoreiz minēts Atskanu hronikā 1279. gadā kā Cēsu novada latgaļu kaujas karogs. 19. gadsimtā tautas atmodas laikmetā, pārskatot pagātnes kultūras mantojumu, atdzimst sarkanbaltsarkanās krāsas, tās ietvertas I. Vispārējo dziesmu svētku karogā 1873. gadā. Latvijas likteņa stundās 1915. — 1917. gados nodibinoties strēlnieku bataljoniem, cīņās par Latvijas autonomiju šis karogs lietots epizodiski (Ziemeļvētku kaujās u. c.). Tā metus zīmējis mākslinieks A. Čirulis. 1917. gadā to publiski pacēl I. Latgales kongresā Rēzeknē, prasot Latgales apvienošanu ar pārējām Latvijas daļām. Zem sarkanbaltsarkanā karoga notiek Latvijas Republikas proklamēšana 1918. gada 18. novembrī. Karogs virs Rīgas pland 1919. gada oktobrī — novembrī, kad Daugavas krastos ir nāves cīņa pret

Bermonta kontrrevolucionāro karaspēku.

Tas bija oficiālais Latvijas valsts karogs līdz 1940. gada 25. augustam. Padomju Latvijas proklamēšanas aktā 1940. gada 21. jūlijā plandija līdzās PSRS valsts karogam. Staljinisma apstākļos bija aizliegts.

Latvijas patiesās suverenitātes atjaunošana, valstiskuma pareizāka izpratne, pārkārtošanās, atklātuma un tālāk attīstosās demokrātijas apstākļi mums atkal atļauj lietot svēto simbolu — sarkanbaltsarkano karogu. Tas plīvo virs Rīgas pils, virs Preiļu grāmatu nama «Latgale», virs Aglonas bijušās klasiskās ģimnāzijas (tagad internātskolas), virs daudziem gara gaismu nesošiem namiem, skolām. Karogs ir jāpacēl arī virs Riebiņiem, jo mēs esam uz to cienīgi. Riebiņu čaklie darbarūki, kuru vidū nav bijis nacionālo aizspriedumu un domstarpību, to pelnījuši. Vecākās paaudzes cilvēki, inteliģence, skolēni, Ticu, ka Latvijas nacionālo simboliku par savu pieņems un atzīs arī vairums citu šeit dzīvojošo tautu pilsoņu. Latvija vienmēr ir bijusi augstas kultūras zeme, skaista un līdz šim arī bagāta. Lai mēs nekad nepazaudētu savu seju pasaules tautu vidū, lai mūsu kultūra iekļautos pasaules kultūras apritē.

Domāju, ka labākā vieta, kur plīvot mūsu karogam, būtu virs kultūras nama un bibliotēkas korpusa, un pacelšana — Lāčplēša dienā — 11. novembrī.

V. MICĀNE.

Riebiņu vidusskolas
vēstures skolotāja

Tas bija 201. latviešu strēlnieku divīzija, kas bija izveidota no diviem latviešu strēlnieku pulkiem, kuri 1941. gadā atkāpās caur Igauniju. Daudzi bijušie šīs divīzijas vīriņi mācījušies Rīgas kājnieku skolā, kas tika izveidota neilgi pirms kara sākuma. Kaujās Igaunijā abi pulki bija stipri cietuši, no to personālsastāva varēja izveidot vairs tikai vienu bataljonu.

Latvijas valdība jau kara pirmajos mēnešos izvirīja priekšlikumus par atsevišķas latviešu nacionālās karaspēka daļas izveidošanu. Stalīns šaubījās. Bet stāvoklis frontē bija sarežģīts, un piekrišana beidzot tika saņemta. 201. latviešu strēlnieku divīzija (nākamā gvardes 43. divīzija) veidojās Gorkijas apgabala Gorohoveca. Nebija laika ilgām apmācībām un sagatavošanai kaujām, jo ienaidnieks jau tuvojās Maskavai. Pirms došanās uz fronti latviešu strēlnieki nodeva zvērestu. Saja ceremonijā piedalījās Tautas komisāru padomes priekšsēdētājs Vilis Lācis un Latvijas KP Centrālās Komitejas pirmais sekretārs Jānis Kalnberzinš. Notikums vēlāk atainots dziesmā «Latviešu strēlnieku ešelons», kuru šajā tikšanās reizē nodziedāja ansamblis.

Kaujas pie Maskavas bi-

la smagas ar asinainas, latviešu strēlnieki, būdami uzticīgi sarkano strēlnieku tradīcijām, kuri ar vāciešiem varonīgi cīnījās pie Līzmetējkalna un Tīrelpurvā. Nāves salā, arī pilsonkara frontēs, Maskavu aizstāvēja, nesaudzējot savas dzīvības. No ierindas tika izsisti ap 70 procentiem kaujinieku, bet divīzija palika un dzīvoja. Tās rindās stājās brīvprātīgie, evakuējušies Latvijas iedzīvotāji, tie latvieši, kuri līdz karam dzīvoja dažādos valsts reģionos.

Pēc leadvārdiem sākās koncerts. Bijušie gvardi iz-

pildīja savas tradicionālās dziesmas, kas nāk pie mums no Lielā Tēvijas kara gadiem, kā arī latviešu, lietuviešu, igauņu un ukraiņu tautasdziesmas. Kad koncerts izskanēja, viesus sveica partijas Krāslavas rajona komitejas pārstāvis, teica, ka jaunajai paaudzei šī bija ne tikai tikšanās ar vēsturi, bet arī iepazīšanās ar skaisto, Jaunlešiem ir ko mācīties no gvardiem — viņu vīrišķību, uzticību, optimismu.

Atsveicinājušies no daudzeniem, koncertu un izziņas ekspedīcija mazliet izmainīja maršrutu, jo daži

dalībnieki vēlējās uzvest acis Latgales Svecītei, kā paši izteicās, tas ir. Krāslavai. Te koncerti un tikšanās nebija paredzētas, veterāni atnāca pie Daugavas, lai no stāvā krasta papriecātos par plašajām tālēm. Kāds ieminējās, ka ir jauki, ja izdevās šo neatkārtojamo daili nosargāt no izpostīšanas, kas būtu notikusi ar hidroelektrostacijas būvniecību.

Dienas nogalē aizsniedzām Daugavpili. Viesnīcā, kur iekārtojāmies pavadīt nakti, ansamblis un pavadītājus sagaidīja Vilis Krūmiņš — latviešu gvar-

des 43. divīzijas politnodaļas priekšnieka bijušais palīgs komjaunatnes darbā. Bija paredzēts, ka tālākajā ekspedīcijas ceļā viņš bus mūsu līdzgaitnieks. Taču viņam bija jāatgriežas Rīgā, kur jāpiedalās svinības republikas Augstākajā Padomē sakarā ar iepriecinošu notikumu — Latvijas PSR Nopelniem bagātā lauksaimniecības darbinieka apliecības pasniegšanu visu mūsu cienītajam VASHNIL prezidentam A. Nikonovam.

Vakarā ekspedīcijas dalībnieki uzņēma veterānu kluba «Kaujas draudzenes»

dalībnieces. Divu tūkstošu kara veterānu, kuri dzīvo Daugavpilī, vārda viesus sveica veterānu padomes priekšsēdētājs B. Koškins. Atbraucēji un mājinieki pakavējās atmiņās, atcerējās pulka biedru varondarbus un viņu pašizlīdzīgo darbu pēc lielgabalu dunas apkūšanas.

Katram veterānam savs grūts cīņu ceļš, bet tajā vakarā viņus visus vienoja dziesma. Ansambla gvardi «Kaujas draudzenēm» nodziedāja tām veltītās dziesmas, ko sacerējuši paši, parādā nepalika arī saimnieki. Ļoti sirsnīgi izskanēja kopā izpildītā «Tumsā naktis», ko tika dziedājuši savas jaunības gados — koros, duetos vai arī solo.

Nakamajā ritā atkal sauca ceļš. Tas aizvīzās uz Preiļiem un tālāk uz Rudzietiem, kur bija paredzēta tikšanās ar vidusskolas kolektīvu. Atbraucēji apskatīja obeliskus pie skolā, kuri tur uzstādīti Tēvijas karā bojā gājušo novadnieku piemiņai un brāļu kapos, kur nolika ziedus. Vēstures skolotāja H. Onckule pastāstīja, ka uz šejieni katru gadu augusta trešajā svētdienā atbrauc kritušo kaujinieku radnieki un draugi, lai paklātos varoņu pišiem. Pedagoģe izteica vēlēšanos, ka Preiļu rajona vadībai vajadzētu rast līdzekļus šo kapu rekonstrukcijai.

M. VASIĻJEVS

Ludza
(Nobeigums sekos.)

ATTEĻOS: piemiņas akmens pie Latvijas robe-

žas Skaunē, no kurienes savu kauju ceļu sāka lat-

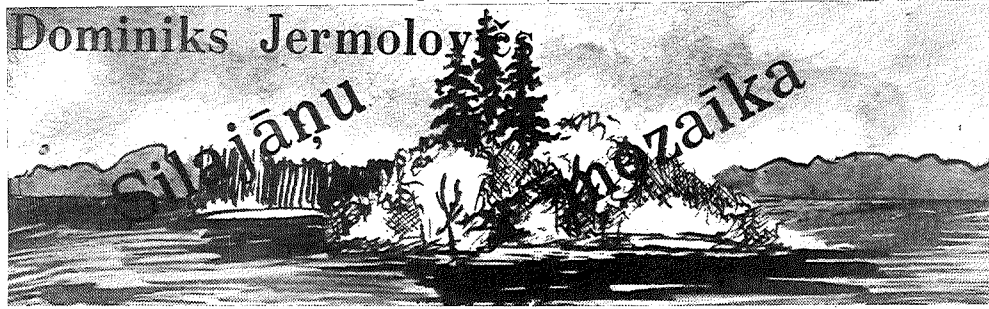
viešu gvardi; Steķu kauju piemiņas vieta.

AUTORA foto

Jaunais Ceļš

1989. gada 7. oktobrī

(Sākums 26. numurā.)
FEIMANI. Tautā tiek saukti par Vīmynu, atrodas Feimanu ezera dienvidu krastā, dzelzceļa un šosejas malā 30 kilometrus no Rēzeknes un 60 kilometrus no Daugavpils. 20. gados te iekārtota dzelzceļa stacija, nosaukta par Krāci. Līdz tam posmā Daugavīsis — Rēzekne bija tikai 3 stacijas — Višķi, Rušona un Antopole.

1933. gadā Feimānos bija 213 iedzīvotāji. Muižu sadalīja jaunsaimniecībās, amatnieku gabalos un piegriezumos vietējiem zemniekiem. agrākajam īpašniekam Siškinam atstāja neatsavināto daļu muižas centrā 50 ha platībā, kur ietilpa arī 12 ha liels ābelārzns. dzīvojamā divstāvu koka ēka un saimniecības izbūves. So īpašumu mantoja dēls Siškis, juniors, saimniecību pārvaldīja viņa sievastēvs Boriss Englgarts.

Siškinam piederēja ērzelis Petronijs — ātrākais zirgs Latvijā, ar kuru tā saimnieks piedalījās visās skrīšanās sacīkstēs. Siškis pirmais plašā apkaimē peļņas nolūka iegādājās smago automašīnu, kura drīz vien sadega. Klīda baumas, ka to sadedzinājis pats, lai saņemtu apdrošināšanas prēmiju. Viņš pirmais apkaimē iegādājās arī motocikletu. Iekūlās lielos parādos un būsī savas zemes par 14 000 latiem pārdeva Daugavpils pirts īpašniekam Mjagkajam. Otro būsī ar augļu dāru un muižas māju vēl kādus gadus turēja, līdz beidzot par

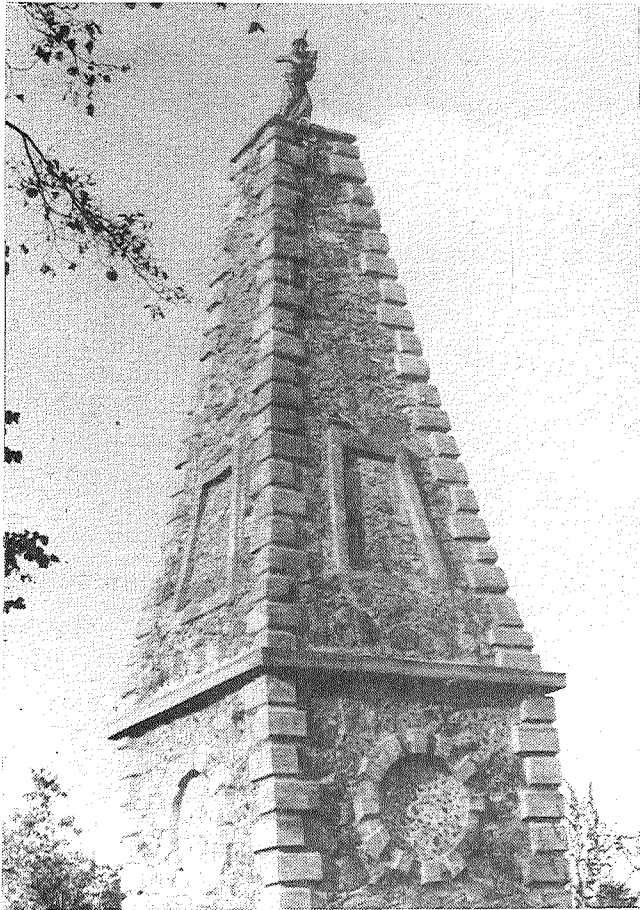
30 000 latiem pārdeva lietuvietim Kajetanam Juršanam, pats pārcēlās uz Rīgu un kļuva par braucēju hipodromā.

Starp muižas centru un Krāces staciju atradās skola — pagara vienstāva koka celtnē, būvēta 20. gada sākumā ar 4 klasēm latviešu un 3 klasēm poļu plūsmā. Strādāja trīs skolotāji, pārzinis bija Stanislavs Kovaļevskis. Trīsdesmito gadu beigās tā tika pasludināta par sešklasīgo pamatskolu un jau strādāja seši skolotāji.

Netālu no muižas centra atradās krogs, kurš darbojās līdz I pasaules karam, to turēja Bušs, kurš 1920. gadā ieguva jaunsaimniecību Riebiņu muižas centrā un pārcēlās uz turieni, kļūdams par priekšzīmīgu saimnieku, bet Feimanu krogu ar 13 ha zemes piešķīra Stanislavam Kovaļevskim, kurš pats dzīvoja skolā, bet zemi izdeva uz pusgraudu. Vēlāk viņš uzcēla dzīvojamo māju, bet kroga ēku izīrēja. Tajā atradās Krāces pasta nodotā, Feimanu krājaizdevumu sabiedrība, J. Gajevskim piederošs veikals un policijas kārtībasdzīvoklis.

S. Kovaļevskis bija krājaizdevumu sabiedrības valdes loceklis un aizsargu virsnieks, 1940. gadā apcietināts, daudzus gadus pavadījis cietumā un izsūtījumā. Viņa sieva pēc kara strādāja par Feimanu septiņgadīgās skolas direktori, meita Erna kļuva par ārsti, bet dēls Vilis aizbrauca uz ārzemēm.

Rietumos no muižas cen-

tra atrodas baznīca. Veca koka celtnē, kam 1932. gadā uzlikts skārda jumts. Baznīcai piederēja 43 ha zemes, no koka būvēta dzīvojamā māja (plebanija) un arī attiecīgas saimniecības ēkas. Pie baznīcas bija neliela veca māja no koka — draudzes nabagmāja (spitāle). Savā laikā

Feimānos par mācītāju strādāja Jezups Macilevičs (Macilewicz), dzimis 1805. gadā, dialekta literatūras darbinieks, kurš 1850. gadā sastādīja plašu praktiska satura grāmatu zemniekiem «Pawuļceišona un vysaidi sposobi deļ zemniku latvišu». Sai grāmatai bijusi svarīga loma latgalešu dialekta attīstībā. Maculeviča laikā pie baznīcas pastāvējusi skola, tās skolotāju sauksi par di-

Vai Jēzus Kristus reāla persona?

Par Kristu liecina ne tikai viņa piekritēji, bet arī ienaidnieki. Jūdu vēsturnieks Jāzeps Flavijs (37. — 94.) studēja grieķu un ebreju valodas, pievienojās farizejiem, kļuva par ģenerāli un pēcāk par Galilejas gubernatoru. Kā tāds labi zina notikumu gaitu. Sarakstījis jūdu vēsturi «Senatne» (20 sējumi). «Jūdu karš» (7 sēj.) viņš raksta: «Sajā laikā dzīvoja gudrs vīrs, ko sauca par Jēzu. Un viņa uzvešanās bija laba, un (viņš) bija tikumīgs. Un daudzi jūdu un cittautu cilvēki kļuva par viņa sekotājiem. Pilāts viņu notiesāja piekalšanai. Un tie, kuri bija viņa apustuļi, neatstāja savu uzdevumu. Viņi ziņoja, ka viņš parādījās viņiem trīs dienas pēc piekalšanas krustā un ka viņš bija dzīvs; tāpēc ir iespējams, ka viņš bija Mesija, par kuru pravieši stāstīja brīnumdarbus (un pēc viņa nosauktā kristiešu kopība ir saglabājusies līdz šai dienai)».

Tacīts, romiešu politikis un vēsturnieks (55.—117.) savā darbā «Hronika» (XV. 44.) rakstīja: «Liekas, ka viņš bija zināms Kristus, kas dzīvoja Jūdējā kara laika Tibērijā valdīšanas laikā (14. — 37. pēc Kr.) un kam prokurors Poncijs Pilāts piesprieda nāves so-

du». Plīnijs, Jr. (62. — 113.), konsuls un vēlāk gubernators Mazāzijā, vēstīja imperatoram Trajanam, ka kristieši pulcējās pirms saulrieta un dziedāja himnas Kristum kā dievam. Suetonijs (69. — 114.), romiešu biogrāfs un vēsturnieks, pieminēja Kristu, kā arī naidīgās attiecības starp jūdiem un kristiešiem. Agapujs, Eusebijs un daudzi citi, katrs savā veidā, atsaucās uz Kristu un viņa sekotājiem.

«Talmūds», kas ir jūdu reliģijas likumu un ētisko normu grāmata, apstiprina Kristu kā vēsturisku personu, bet kritizē viņa darbību un mācību: «Viņš nevēlēja Izraēli, izsmēja mūsu gudros vīrus» (b. San. 43. a.).

Pēc muhamedāņu mācības, Kristus ir jaunavīgi dzimušais Marijas dēls. Līdzīgs Muhamedam. Viņš ir vislielākais Dieva pravietis. Vārds (kalima) un Gars (ruh). Kristus pastrādēja daudz brīnumu un ar miesu uzgāja debesis.

Vairākas liecības sniedz Hērōda templis, ko uzsāka celt 19. gadā nirms Kristus un turpināja 46 gadus, darbināja 10 000 būvstrādnieku.

Prof. Aleksis RUBULIS
(«Gaišma»)

No lasītāju vēstulēm

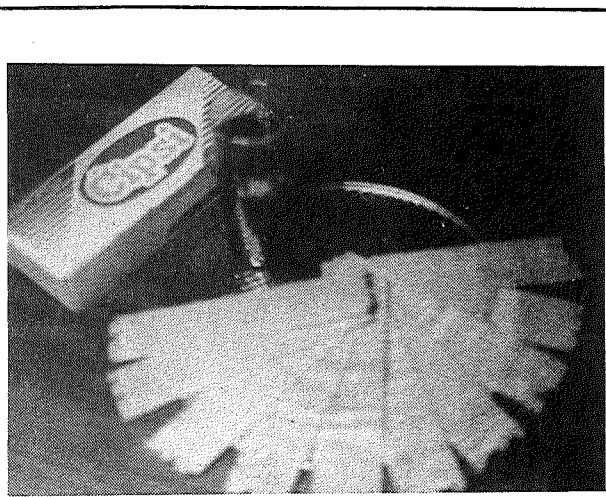
Gribētos, lai jūs publicējat A. Sprūdža stāstu «Meža cirtēji». Tas ievietots krājumos «Zelta lietus» (1937. gads), «Labā sirds» (1941. gads), pērn rudenī bija iekļauts latgaliskajos lasījumos ārzemēs. Trīsdesmito gadu beigās publicēts periodikā. Atsauksmju bija daudz un viena par otru interesan-

tāka, jaunieši izteica domas, pozitīvi vērtēja Antona un Jāņa pašizliedzību, viņu attieksmi, iejūtīgās sirdis pret slimo tēvu, par ko gandarījums bija likuma Ziemassvētku eglīte Andrupos.

A. PILPUKA
Dekšāres

Redaktors A. RANCĀNS

Lietišķo darījumu klubs

CIPSI — angļu valodā skraukšķošie; ja piebildsim, ka tie no vietējiem kartupeļiem, tad tūdaļ gribas nogaršot. Sevišķi rītā ar kafiju vai tēju, tie ir garšīgas un vieglas brokastis.

CIPSI satur vitamīnus, tos iecienījuši lieli un mazi; vieniem čipsi palīdz saglabāt možu noskaņojumu, otriem — augt veselīgiem.

CIPSI — produkts, ko ražo pēc pazīstamajā kartupeļu zemē Baltkrievijā izstrādātas receptes; Preiļu agrofirma ražotne ir viena no visjaunākajām Latvijā!

Cenas Preiļu tirgū

Preiļu tirgū ziedu vidējā cena ir 1 — 1,5 rubli, ābolu — 30 līdz 50 kapeikas par kilogramu. Apīņu kilograms maksā 20 — 30 rubļus, kīpoku — 3 rubļus, dzērveņu — 4 rubļus. Tomātu cena ir 1,5 — 2 rubļi par kilogramu, no dienvidiem ievesto bumbieru — 2,5 līdz 3 rubļi. Sīpolu — 1,5 — 2 rubļi par kilogramu.

Daudz tiek pārdots sivēnu, tie maksā no 40 līdz 70 rubļiem. Liels pieprasījums pēc šķirnes aitiņām un teķīšiem, diemžēl nav piedāvājuma — to, kuri vēlētos pārdot šos mājkuštonus.

Sodien un arī turpmāk nārdošanā būs Lietuvas ķirškoki, ābelītes, plūmkociņi, dekotīvie kociņi. Vidējā cena — 1—5 rubļi par kociņu.

Oktobra beigās notiks rudens gadatirgus, vēltīts ražas novākšanai. Sekoļiet reklāmā!

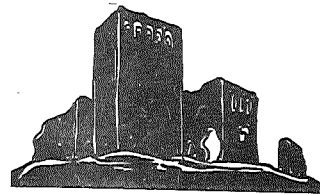
A. SPIKIS,
Preiļu tirgus direktors

Ludza tepat Latgalē

Tos, kuri daudzu Latgales pilsetu veikalos raduši «priecāties» par tukšajiem plauktiem, vai skatīt sen labi izpētīto un bez noietā stāvošo zivju konservu kārbu rindas, patikami pārsteidz Ludzas patērētāju kooperācijas darbinieku veikums. Te, rajona centrā, plaši izvērstā rūpniecisko ēku un dzīvojamo namu celtniecība, katrā jaunapbūvētajā mikrorajonā drīz parādās jauns moderns

veikals. Rekonstruktora roka darbojas arī tajos veikalos, kas uzbūvēti agrāk, padarot tos atbilstošākus mūsdienu tirdzniecības kultūras prasībām.

Aiz letēm rosās pazīstamas pārdevējas un gluži jaunības, laipni atbild uz pircēju neskaitāmajiem jautājumiem, ātri apkalpo. Protams, arī te, ja gribēsi nopirkt kafiju vai kādu deficīto preci, paprasis pasī vai vizitkarte, kā visur, bet plauktus, vitrīnas «neizdekorē» tikai ar reņģem eljā vai garšvielu salījumā. Te ir pietiekami pirmās nepieciešamības preču, vairāku veidu piena un galas izstrādājumi. Arī rūpniecības preču veikalos laba izvēle. Vai Ludzā būtu citi likumi?

Kino oktobrī

8. «Regtaims» 1. un 2. sērija (ASV).
9. «Strūklaka» («Leningfilm»)
10. «Pekles vilciens» (Francija).
11. «Labais un kreisais krasts» (Francija).
12. «Ciešais mežģis» («Mosfilm»)
13. «Gaistošie mākonis», 1. un 2. sērija (Indija).
15. «Oskars» (Francija).

16. «Laimei valadzīgi trīs» (Dienvidslāvija).
17. «Slaidais gaišmatis ar melnu kurpi» (Francija).
18. «Tēvi», 1. un 2. sērija («Mosfilm»)
19. «Trīspadsmitais apustulis» («Armenfilm»)
20. «Viss ačgārni», 1. un 2. sērija (Indija).
22. «Sēklis», 1. un 2. sērija (Riģas st.).
23. «Kara bērni» (Argentīna).

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Pas. 1239.
Met. 2200.

Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.